

לא ללכת

לאן נלך (גת, תל-אביב; אנגליה) האנג' לים אינם מתכוונים להפסיק להסריט שוב ושוב את מוצאי שבת ובוקר יום א'.

נראה שהנושא עדיין מכניס כסף. לא נלך הוא סרט ריאליסטי נוסף, עוד פחות טוב ממה שקדם לו, על הורים וילדים, ובעיות בפרברים. יש בו זוג הורים ושני בנים. הבן האחד חולם על מקום משלו, בו יוכל להיות חופשי, והבן השני גם הוא חולם על זה. לבן הראשון יש אשה שגם היא חולמת על זה ולבן השני אין.

הסרט מלא סמלים של חופש. יש בו ציפור בכלוב. איהו מעשייה עם כבלים והשתחררות מכבלים, והרבה דיבורים על הנושא.

הבן האחד מתכנן שוד עם חבריו. הוא מתאהב בריטה שטינגהם הנהדרת. הוא לא מבצע את השוד. אביו מת. אמו עוברת לשיכון. לאחיו נולד ילד. המשאית שלו נשרפת. הוא הולך מכות עם החבר שלו. הוא מציע לחברתו נשואין.

כל הפרטים הרבים הללו, במקום להיראות כמו חתיכת חיים, בתוך האחידה של לונדון המעורפלת, נראים כמו הרבה מאוד פרטים, לא משכנעים, לא מעניינים, לא מקוריים.

אפילו הסוף, בו מסתבר שאותם שמצאו מקום משלהם מרגישים את עצמם בודדים, ואותם שנשארו ללא כל הם חופשיים, הוא עוד פחות מעניין ומקורי מכל השאר.

כמאי טוב היה, אולי, עושה מכל הפי רטים הללו סרט טוב. אבל כמאי טוב לא היה נוגע בנושא שכל כך הרבה דשו בו.

לאן ללכת? לאו דוקא לסרט זה.

אהבה-שנאה-קנאה-ידידות

פגישה בין שני אקדוחנים (מרכז)

תל אביב; ארצות הברית) בבית הקולנוע היהודי בו אפשר לראות לפעמים מערבון לא רע, אי-אפשר לראות אותו משום שהי קהל לא נותן; קבוצה של מתפרעים פוצת חת בשירה, בשעה שקבוצה אחרת פוצת בשריקה, בשעה שגבר אחד רב עם גבר שני על הנערה של גבר שלישי, בשעה שגבר רביעי זורק סיגריה בוערת על גבר חמישי, שניסה לסחוב לו את הארנק, וכל זה קורה בשעה שילד ברינר אומר על הבד משהו שאי-אפשר לשמוע אותו, למישהו שאי-אפשר לראות אותו.

פגישה בין שני אקדוחנים אינו מערבון טוב במיוחד. הנושא שלו הוא יול ברינר, אקדוחן מקצועי, שנשכר עליידי תושבי עיר צפונית על מנת להרוג את המורד הדרומי, הנמצא ביניהם.

אבל יול ברינר הוא בעצמו דרומי, חצי עבד. הוא שונא את אנשי העיר, אהד את המורד המקנא בו, אהב את אשת אחד מפצועי-המלחמה המרחמת עליו, ובו לראש העיר.

מרב אהדה-שנאה-ידידות-קנאה-חמלה הוא שוכח לשם מה הוא נשכר. הוא מבזבז את כל הסרט בהשתפכיות ובירורי קונפ' ליקטים, ומה שעוד יותר גרוע — בניגונה על צימבלו.

אבל על חוסר הפעולה בסרט מחפה הקצב המהיר של הבימוי (ריצ'רד וילסן), המתח שבחיתוך החזי, שפע ההתרחשויות, גם אם הן עצמן קצת דלות, וכמה שלפיות מהירות.

יול ברינר נוקשה כמו עץ. הוא משחק יפה, באופן נוגע ללב, את האדם שבלע מטאטא. חברו למישוק, לעומת זאת, משחק באופן משכנע, נוגע ללב, את המורד המי נודה.

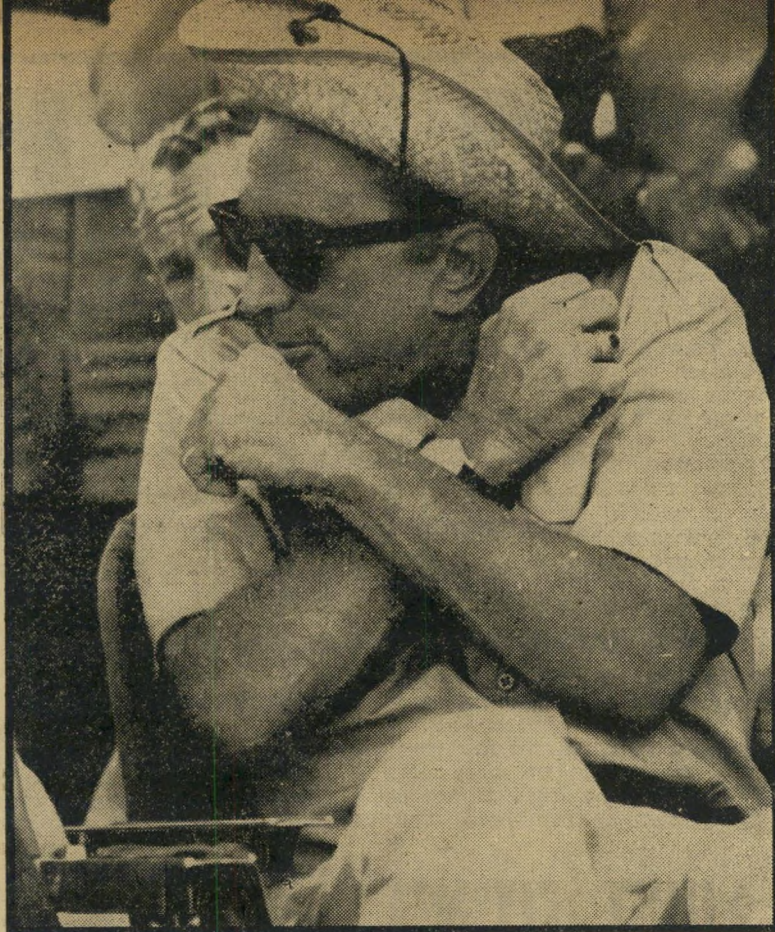
כשיציבו בקולנוע מרכז לפחות שלושה שוטרים, אפשר יהיה ללכת לראות, ולי הגות ממערבון בינוני זה.

כוכבים

הגרמניה האחרת

"אני נימפומנית", מספרת השחקנית הי גרמניה מריאנה קוך, "אני בתו של מדען מצרני, אבל אני מאוהבת במרגל ישראלי. אני חיה חיים חטופים מאוד. המרגל הישראלי חוטף אותי, אבל המצרים מגלים את זה, והם חוטפים אותי בחזרה. המרגל לא נבהל. הוא חוטף אותי מהם, ובתור (המשך בעמוד 18)

ברינר שובר מצלמה, ד

קירק דוגלאס הטוב

ייחס אליו יול ברינר עוד יותר גרוע מאשר אל מלכות-היופי. הוא שכח את השיחה המעניינת, שהיתה לשניהם אודות זקנים וקרחות, איך שהוא שאל את הצלם אם הוקן שלו לא מחמם אותו, ואיך שהצלם אמר: "לא". הוא שכח את כל זה, כי הוא היה מרוגז על הכתבה שפורסמה עליו בשבועון המסויים, על השעה הנעימה שבילה בלילה בחדרו עם עיתונאית, תוך כדי שיחה מא- לפת. לכן ביקש מהמטורה להוציא את ה- צלם החוצה. המטורה מילאה את בקשתו. הצלם הועלה על נידתו, ויול נשאר לבד.

קירק דוגלאס, לעומתו, אהב מאוד את עם ישראל. הוא יורד אליו כל פעם שיש לו פנאי. בשבוע שעבר הוא ירד לכרם התימנים והראה להמוני העם איך הוא עמ' מי וטוב.

הוא הסכים ללכת למסעדת ציון בכרם, ולאכול שם כמו פיו זנב של ככש, בטן של פרה ורגל של עז. וזה עוד לא הכל. לא רק שהוא מסתפר ואוכל, הוא גם מטייל על חוף-הים עם רותי נוימן, המוזכר רק של ממי דה-שליט ממשרד-התיירות, שערך לו מסיבה למחרת בואו לארץ.

השבת הוא אפילו טייל על חוף-הים יחף. ממש יחף. שתי הרגליים הווגלאסיות שלו צעדו על החול של אדמת ארץ-ישראל, ו- שתי הנעליים ההוליבודיות שלו נשארו בידו. כשנעל אחת נעלמה לו, והתברר שאשה בגיל העמידה החזיקה אותה ברעד, הוא חיך אליה בהבנה גמורה. וכשהיא אמרה לו: "בבקשה, תשאיר לי את זה למזכרת", הוא הסכים — כמעט.

קרו לו עוד כמה הרפתקות כאן. הוא רצה להיכנס לבריכה של אכדיה, והשומר לא הרשה לו. הוא עמד בפתח ואמר: "אני קירק דוגלאס, ואני רוצה להיכנס לבריכה." השומר אמר לו: "מי אתה? תביא בבקשה כרטיס."

חוף מזה הוא הולך לישון ב-10 בלילה. שותה וודקה. לבן הקטן שלו קוראים יואל, והוא עומד לגאום בפני סטודנטים אמריק' איים. על מה? על קירק דוגלאס.

הוא חושב שקולנוע מרכוס לא היה ציו- ניי. הוא לא היה ציוני, ולא היה יהודי טוב. כל המלחמה שלו באה לו, כנראה,

הפורצת

סנטה ברגר, השחקנית האוסטרית, מופיעה כי נהגת האיטית של קולנוע מימי מרקוס.

יול ברינר מתבודד. הוא לא רוצה לראות מצלמות, לא רוצה לראות צלמים, לא רוצה לראות עיתונאים, לא רוצה לראות נשים יפות, וממש יוצא מכליו כשמראים לו נשים לא-יפות.

השבוע הוא שבר מצלמה לתיר שצילם אותו במלון דן. הוא היה שיכור, כך הוא הסביר אחר-כך.

לאחר מכן הביאו את מלכות היופי של ישראל לשטח הצילומים. חשבו שאולי הוא ירצה להסתכל עליהן. הוא לא רצה. הוא אמר שאו שיוציאו אותן משם, או שיוציאו אותו. החליטו להוציא אותן, ולהשאיר אותו. כשראה את צלם העולם הזה בשטח, הת-

וינר

פלמ'חניסית מתאפרת

סנטה חופש פעתה. לרשותה לא עומד כל הזמן מאפר משלה כמו